

разбѣгахъ. Той държеше въ едната си ръка сабята, въ другата пушката, спустихъ се слѣдъ едно теле, което още по вече започна да бѣга.

Телето бѣга, но и Тодорчо не спира, а тича ли тича подиря му.

Слѣдъ малко, телето се изгуби отъ очитѣ на Тодорча. То бѣше вече въ града. Малкия юнакъ, запъхтянъ, потънжалъ цѣлъ въ потъ, се връщаше у тѣхъ си.

— Ще си поиграахъ въ градината, тукъ е по хубаво, отъ колкото на полето. Ахъ, колко ме е ядъ, че не можахъ да стигна това проклето животно, та да види кой съмъ азъ!

Въ това врѣме той минаваше по-край курника; една патка си показва главата и стисна храбрия сълдатинъ за кракътъ. Всичко бѣ забравено: и пушка, и сабя, и тѣпанъ. Тодорчо се уплаши и започна да вика колкото го гласъ държи. Страшенъ юнакъ, нали?

